

Arrest

nr. 144 749 van 4 mei 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 19 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2012 met refertenummer 21153.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 maart 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 maart 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Onder titel buitengewone omstandigheden vermeldde de aanvraag enerzijds de medische toestand van verzoeker en anderzijds zijn werkomstandigheden. De aanvraag ging nog verder over de voorname integratie van verzoeker alsook zijn werkwillegheid.

Op 19 juli 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoeker op 28 juli 2012 ter kennis werd gebracht:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2011 werd ingediend door:

S. A. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: zijn ernstige psychische toestand); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Eventuele elementen van integratie (het feit dat betrokkene meer dan vijf jaar in België zou verblijven, werkbereid is, Nederlandse les heeft gevolgd, een zeer ruime vriendenkring heeft opgebouwd, steunbetuigingen en een arbeidsovereenkomst in een knelpunt beroep voorlegt) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 19 juli 2012 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing die verzoeker op 28 juli 2012 ter kennis werd gebracht:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van [...], attaché van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

S. A. [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten,

evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Verwerende partij stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Gelet op bovenstaande bespreking over de samenhang, is het beroep niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie dient derhalve niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het rechtszekerheids-, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10, 11, 22, 23 en 191 van de Grondwet, van de wet van 25 februari 2003 ter bestrijding van discriminatie en tot wijziging van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding, alsook van de artikelen 8 en 22 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"Aangezien artikel 9 bis duidelijk voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd (zie tevens omzendbrief van 21 juni 2007) :

"zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk (Idem" bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst."

Aangezien verzoeker nochtans beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als arbeider aan 9,17 euro per uur sedert 4 oktober 2010 waarvan de vraag tot effectieve tewerkstelling met hieraan gekoppeld een lang termijn engagement door de werkgever meermaals werd bevestigd op 4 maart 2011, op 19 april en 27 juni 2011 alsook een laatste maal kort voor de genomen beslissing en meer bepaald op 12 juli 2012.

Dat de onderbreking van de mogelijkheid effectief tewerkgesteld te worden een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt nu van de werkgever, na een tijdsperiode van toch wel 6 tot 12 maanden waarbinnen DVZ een beslissing neemt indien de aanvraag in het land van herkomst zou geschieden, niet kan verwacht worden dat verzoeker nog in dienst zal worden genomen hetgeen economisch niet verantwoord is. Zie Raad van State van 28 juni 2002, nr. 108 561, TVR 2003, nr. 4

Dat de verwerende partij nochtans duidelijk op de hoogte was van dit belangrijke argument om de ontvankelijkheid van de aanvraag hier in België aan te tonen. Aangezien verzoeker als buitengewone omstandigheid ook zijn behandeling bij een psychiater in België heeft aangetoond, zijnde dus twee buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België verantwoordt terwijl DVZ op geen van beide argumenten in de bestreden beslissing (wel in haar ingetrokken beslissing van 31 maart 2011) is ingegaan, meer nog zelfs geen motivering heeft ontwikkeld op de door verzoeker opgeworpen redenen waarom de aanvraag in België van de Burgemeester werd ingediend.

Dat verzoeker hierdoor derhalve vreest dat DVZ enkel heeft gekeken naar het bijkomend verzoekschrift van 24 maart 2011, alhoewel daar ook toch duidelijk nogmaals deze elementen werden aangehaald.

Dat DVZ hier niet op ingaat omdat zij het argument van tewerkstelling klasseert in de gegrondheidsfase terwijl :

a) in de bijkomende toelichting van 24 maart 2011 duidelijk twee argumenten werden vermeld als uitzonderlijke omstandigheden : de psychische behandeling in België (werd zelfs aangehaald bij aangetekend schrijven van 4 december 2008 door de vorige raadsman) en de mogelijkheid van verzoeker om tewerkgesteld te worden bij de heer SV van zodra verzoeker over een arbeidskaart en verblijfsvergunning beschikt

b) in de ingetrokken beslissing van 14 februari 2011 werd de aanvraag 9bis nochtans wel degelijk ontvankelijk verklaard en dit op basis van de aangehaalde elementen terwijl geen wijziging zich heeft voorgedaan in de aangehaalde toestand van verzoeker zodat het aan DVZ was te motiveren waarom zijn thans wel de aanvraag ontvankelijk diende verklaard te worden.

Zie zaak alwaar wel nieuwe factoren waren : RvV 60 171 dd 26 april 2011

Aangezien duidelijk artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier;

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998, 49 haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken"

Dat immers elk bestuur dient te reageren op aangehaalde middelen en deze niet onbesproken kan en mag laten;

Aangezien elk behoorlijk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst wel besloten hebben tot een ontvankelijkheidsverklaring en in casu ook de aanvraag gegrond had bevonden zodat de beslissing kennelijk onredelijk en als onzorgvuldig kan worden beschouwd.

Aangezien immers verzoeker kan aantonen dat personen (eveneens alleenstaande mannen met een lang verblijf (meer dan vijf jaar) in België in dezelfde omstandigheden geplaatst wel positief hebben bekomen en mochten tewerkgesteld worden op de plaatst van voorlegging van de arbeidsovereenkomst;

Zie EKH (alleenstaande man -stuk 12)

Zie S (alleenstaande man -stuk 13)

Zie SM bekam via DVZ positief bij schrijven van 17 juni 2010

Zie RS bekam eveneens via DVZ positief bij schrijven van 4 mei 2010

Zie SJ bekomt via DVZ positief dd 10 januari 2011.

Dat de toekenning van een verblijfsvergunning ook opgaat voor een alleenstaande vrouw;

Zie MN (alleenstaande dame ook beschikkend over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur)(stuk 14)

Aangezien het geen betoog hoeft dat voor verzoeker manifest het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel wordt geschonden nu personen in dezelfde positie (zelfs periode aanvraag is gelijk) wel worden toegelaten een verblijfstoelating te bekomen mits aanvraag arbeidskaart terwijl verzoeker, zonder duidelijke motivering geen mogelijkheid bekomt om geregulariseerd te worden.

Aangezien derhalve hierdoor tevens de artikelen 10, 11, 22 en 23 en 191 van de GW en de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007 worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden.

Dat het voor een burger, zoals verzoeker, totaal onbegrijpbaar is dat wanneer andere personen in dezelfde omstandigheden geplaatst wel worden geregulariseerd.

Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven o.m. het recht arbeid.

Dat dit blijkt uit het feit dat DVZ meermalen besluit tot een toekenning van een verblijf (en dus zeker ontvankelijkheid van de aanvraag) in België van meer dan drie maand aan personen die zich in een identieke situatie als deze van verzoeker bevinden. Zie tevens RvV 28 augustus 2008 (nr. 15 247).

Aangezien verweerder derhalve op het argument tewerkstelling niet ingaat en het argument van behandeling als bijzondere reden om de aanvraag in België in te dienen maar slechts stelt dat verzoeker een 9 ter VW had dienen aan te vragen.

Dat verzoeker juist geen aanvraag 9ter VW heeft ingediend omdat de periodieke consultaties bij de psycholoog R. V. weliswaar in het belang van de gezondheidstoestand van verzoeker niet mogen onderbroken worden maar vanzelfsprekend diens geestelijke toestand geen gevaar inhoudt voor het ondergaan van een onmenselijke behandeling in het land van herkomst zodat artikel 9terVW niet van toepassing is temeer daar de beste remedie voor verzoeker om te herstellen is hier in België verder te mogen blijven werken en stabiliteit te ontwikkelen van zijn verblijfstoestand.

Dat verzoeker trouwens heeft aangehaald dat hij door enkele politieke problemen in het land van herkomst regelmatig op gesprek gaat bij psycholoog R. V.

Dat er letterlijk in het verslag wordt gesteld : "angstige symptomalogen vooral voor gedwongen terugkeer en de verdere gevolgen" dd 10 november 2009

Dat alleszins de materiële motiveringplicht eveneens is geschonden doordat in de bestreden beslissing elke belangenafweging manifest ontbreekt tussen het uitwijzingsbeleid van de staat (o.a. de meerwaarde die verzoeker levert aan de overheid door belastingen te betalen (terwijl ons land nochtans in crisissituatie is) ondanks het uitwijzingsbeleid en de privé belangen van verzoeker zoals zijn gevolgde therapieën, blanco strafregister, mogelijkheid tewerkstelling, sociale contacten, e.d.)

Dat in het verleden de rechter in kortgeding zich in dit verband reeds op art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische Grondwet heeft beroept, met name het recht op de bescherming van het privéleven.

Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zonder een disproportionele inmenging van de overheid.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoeker niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat het recht op arbeid, voorzien niet alleen door de grondwet maar ook door het EVRM, mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim /Turkije

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé en het sociaal leven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijer / Steenberghe 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake Moustaquim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03"

3.1.1. In titel van het middel verwijst verzoeker naar de "anti-discriminatiewet van 25 februari 2003" en in de toelichting bij het middel vermeldt hij de "anti-discriminatiewet van 10 mei 2007".

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk bij gebrek aan toelichting welke artikel van welke wet is geschonden.

3.1.2. In de toelichting bij het middel verwijst verzoeker naar "artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht". Ook dit middelonderdeel is onontvankelijk bij gebrek aan toelichting welke wet is geschonden.

3.2. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007).

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat de elementen van integratie, onder meer werkbereid zijn en de voorlegging van een arbeidsovereenkomst in een knelpuntberoep) geen buitengewone omstandigheden uitmaken doch elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen verantwoorden, waardoor ze pas in een latere fase zullen worden in aanmerking genomen.

In verband met de medische problematiek die verzoeker zowel in de aanvraag als in zijn verzoekschrift heeft vermeld, haalt hij zelf aan dat deze niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van vreemdelingenwet. In dit geval stelt de Raad vast dat verzoeker geen belang heeft bij het middelonderdeel aangezien verzoeker in wezen zelf aangeeft dat dit geenszins een buitengewone omstandigheid betreft.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met alle elementen alvorens de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Met zijn betoog waarbij hij blijft herhalen dat de elementen van integratie volgens hem wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont verzoeker niet aan dat de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden werd.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel evenmin aangenomen.

3.3. Onderzoek van het rechtszekerheids- en gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10, 11, 22, 23 en 191 van de Grondwet

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat een burger erop moet kunnen rekenen dat de overheid de geldende rechtsregels juist en consequent toepast. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden door de aanvraag te weigeren bij gebrek aan buitengewone omstandigheden omdat verzoeker van mening is dat *“personen (eveneens alleenstaande mannen met een lang verblijf (meer dan vijf jaar) in België in dezelfde omstandigheden geplaatst wel positief hebben bekomen en mochten tewerkgesteld worden op de plaats van voorlegging van de arbeidsovereenkomst”* en hij stelt dat dit ook opgaat voor een alleenstaande vrouw.

Dit strookt immers niet met de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals besproken in punt 3.2.

Bijgevolg moet worden gesteld dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden, op basis van een door de Raad van State vernietigde instructie, met miskenning van wat bepaald is in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, verblijfsmachtigingen zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in dit wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen of gebruik moet maken van deze onwettig bevonden instructie.

Verzoekers betoog dat bijgevolg de aangehaalde artikelen van de Grondwet zijn geschonden, is dan ook niet dienstig. Een schending ervan wordt niet aangetoond.

3.4. Onderzoek van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet

Wat betreft de aangevoerde schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve, laat staan een niet-toegelaten of disproportionele (cf. EHRM 14 februari 2012, nr. 26.940/10, Antwi v. Noorwegen), inmenging in het privéleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Tevens moet worden aangegeven dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van zowel artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld, als van artikel 22 van de Grondwet, aangezien dit een zelfde inhoud wordt gegeven.

3.5. Onderzoek van artikel 62 van de vreemdelingenwet

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Verzoeker toont niet aan dat verweerder enig gegeven dat hij aanvoerde ter onderbouwing van zijn standpunt dat buitengewone omstandigheden speelden die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakten om de aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen onterecht buiten beschouwing liet.

De Raad kan slechts concluderen dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker toelaat om de rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.6. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS